

הלהיט
הארטון פורד באיפור
ובלעדיו, בתעודון שנע"ן
שה על הכנת שודדי התיבה האבודה ועל
הסיכונים שנשלו על עצמם הוא וכפיליו.

אם פסטיבל סרטים צריך להציף את אורחיו בכמויות של תוצרת קולנועית מכל הסוגים ומכל הגוונים — אין כמו הפסטיבלים של קאן, ברלין או ונציה. אך אם שאיפתו של פסטיבל היא להציג סידרה של מוצרים מובחרים, בהנחה שר אורחיו מעוניינים לא רק לראותם כי אם גם להיפגש עם היוצרים עצמם ולשוחח עימם בנחת על סרטיהם, הרי פסטיבל סאן-פרנציסקו הוא המקום.

קודם כל, המקום: זוהי בלי ספק, הציוויליזציה והנעימה שבערי ארצות-הברית, מצויינת במיוגיאוויר טבעי, המפליא לר תפקד בחודש אוקטובר. השמש זורחת, ורוח קלילה מנשבת בנחת. ים כחול מר כחול, בתים קטנים וצבעוניים, גנים מר ריקים באלף ציבועי ירוק הבולטים לעין באוויר ללא זיהום.

ארמון-הפסטיבלים בולט כתיאורה מר צלחת: זהו העתק של בניין רומי עתיק, ספק קיטש וספק מחווה לאמנות הקלא-סית. אתה מגיע כאורח וכבר חש ש' שלווה ונחת משתלטים עליך (לעומת בול-מוס הטירוף שהורגלת בו בכל פסטיבל נורמלי). שום דבר אינו בוער, שום דבר אינו דחוף. יש זמן לכל: לראות סרטים, לפגוש אנשים, ואפילו לחור את גשרי

עדנה פייערו מסכמת את פסטיבל סאן-פרנציסקו

קולנוע

על פני המים

האשה
מימין גיבורת הסרט
קיצור דרך של הציני
ידי מנול, ולמעלה גיבורת הסרט סלוסט
על ימיו האחרונים של מרסל פרוסט.

הזהב, את הרובע הסיני, או את השמורה האיטלקית שמעבר לפינה. מיגוון המיס-עדות מאפשר הרפתקות סאטרונומיות להעשרת הגוף. לשם שינוי, אפשר לומר הפעם, שהפסטיבל הוא חופשה ולא רק עבודה.

אין פירוש הדבר שמדובר בפסטיבל דל. במשך 17 יום הוצגו כאן קרוב לשמונים סרטים שהגיעו מ-27 ארצות שונות. כמה מן הסרטים היו, כמו בן סרטי חובה לכל אירוע קולנועי שנערך השנה: איש הברזל של אנדריי ואידה, הסירה מלאה של מרקוס אימהוף (סרט שווייצי שזכה השנה לפרסים בינלאומיים רבים על הצגת שוייץ המכוערת של מילחמת העולם השנייה), חתונת הדמים של קארלוס סאורה או חומות, חומות של אניאס וארדה, (שעל כולם דיווח העולם הזה

בשעתו, מהצגות הבכורה שנערכו בפסטי-בלים הבינלאומיים).

לרשימה זאת נוסף גם העיט, שזכה כאן לביקורות הגלגליות ביותר שקיבל סרט ישראלי כלשהו מעודו. שני העיתו-נים היומיים הגדולים, הכרוניקל והאקו-מור, ראו בו את הסרט הישראלי הטוב ביותר שהוצג עד היום בסאן-פרנציסקו. הם מצאו שהוא "מתאר ברגישות רבה ובתבו-נה מעורבת בהומור בעיה כואבת" ו"התפעלו מן העובדה שהקולנוע הישראלי מעז לבחון בצורה נוקבת כל כך את המציאות שבתוכה הוא חי".

פגישות עם

אנשי קולנוע

סרטים אחרים משקפים את העניין שיש לד"ר אלברט ג'ונסון, מנהל הפסטיבל ומרצה לספרות אנגלית ולקולנוע באוניברסיטת ברקלי, בענייני אפריקה ור העולם השלישי והשתלבותם בתרבות הי-מערבית. מכאן נובעת נוכחותם של סר-טים כמו טובו של מלח, המציג בצורה חריפה מאוד את יחסה של חברה בריטית כפרית לאשה כושית, המגיעה למקום כאשתו של אחד מבני הכפר השב מנדודים ביבשת השחורה.

כך גם העשב מזרחי, סרט מזרחי המבוסס על רומן של דוריס לסינג על לבנים באפריקה, סרט שהופק על-ידי שוודים, עם שחקנים בריטיים ואמריקאים בתפקידים הראשיים (קארן בלק וג'ון תא, גיבור סידרת המתח הבולשת חוקרת), או, להבדיל, סירטו המרענן, החדש והמופקה של גדול

המושותף עשירות ומפורסמות. עליאף גילו המופלג לא איבד קיוקור את מגע הקסם שלו בכל הקשור לסרטי נשים, ואף לא את ההומור המיוחד שלו השופע כמעין כשהוא עם נשים יפות.

הכוונות
ז'אקלין ביסט (מימין) וקנדיס ברגן (משמאל) מסתודדות עם הבימאי הוותיק ג'ורג' קיוקור, בערב הפתיחה של הפסטיבל, שחנך את סירטם